

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

17 september (slot vorige aflevering)

Tijdens het tafelgebeuren overpeins ik de verschillende tafelgewoontes in de landen om ons heen. In Groot-Brittannië en Ierland is een uitgebreid ontbijt gebruikelijk en als je daar voor een continental ontbijt kiest, krijg je het sobere van de Fransen voorgezet. Die ontbijten alleen met stokbrood en wat jam. De lunch of het diner is wel uitgebreider met vaak kaas. Je moet het hier echter wel met maar 1 bord doen en maar 1 bestek voor de hele maaltijd. Met stokbrood maakt men dan het bord schoon voor het volgende gerecht. Salade is bij ons een groente bij het hoofdgerecht, maar wordt hier als zelfstandig gerecht of als voorgerecht gegeten. Ook de wijze van betalen is bij de Fransen totaal anders dan bij ons in Nederland. Je ziet hier iedereen cheques uitschrijven voor de kleinste bedragen, iets wat bij ons als lang verleden tijd is.

18 september

Na de goede warme maaltijd van gisteravond en een selfmade ontbijt ga ik al voor 8 uur op pad. Bij Abrin besluit ik de plaats van de legende over de katten maar voor lief te nemen en de alternatieve route te volgen. Hier tref ik weidse uitzichten. De regen van vannacht heeft niet alleen het stof doen verdwijnen, maar zorgt er nu ook voor dat ik na een poosje op klompschoenen lijk te lopen. De vette grond blijft aan mijn schoenen plakken, die nu wel een kilo zwaarder lijken.

Vanochtend komen tijdens de wandeling verschillende gedachten bovendrijven over het verloop van mijn leven. Mijn echtgenoten, waar ik goede tijden mee heb beleefd. Gerrie, mijn

eerste grote echte liefde, Petra waar ik twee fijne dochters mee kreeg en Conny waar ik morgen alweer 11 jaar mee getrouwd ben. Dan zijn er nog die vele vriendinnen, die ik niet met naam ga noemen, maar waar ik dierbare en dankbare herinneringen aan heb. Ik kom ook tot ontdekking, dat het nagevoel bijna allemaal vriendinnen zijn geweest die een grote rol in mijn leven speelden. Ik kan me slechts drie vrienden herinneren, die ik ook echt in dit kader kan meenemen.

Dat is dan Evert, zijn achternaam ben ik kwijt, uit mijn lagereschooltijd. Hij woonde in de buurt van de Vialantlaan/Hoefkade in Den Haag. Zijn vader was bij de Marine en werd uitgezonden naar Nieuw Guinea. Hij verhuisde helaas naar Schagen en ik heb daarna nooit meer iets van hem gehoord.

Verder Ruud Pronk, ook uit Den Haag, waar ik vaak thuis kwam een veel potjes jokerde samen met zijn moeder. Met hem heb ik zelfs een keer in een echte arrestantencel gezeten in verband met kerstbomenroof tijdens oud en nieuw. We zaten ook samen op school en hebben daarna ook samen als kok gewerkt in een restaurant. Later had hij zelf een strandtent, maar na zijn huwelijk verwaterde het contact. Hoe zou het nu met hem zijn?

Dan Jan van de Ven, die ik bij OLAT leerde kennen. Samen hebben we ontelbare routes uitgezet. Hoe vaak dron-

ken wij gezellig een bakje koffie bij Pa en Ma van de Ven in de keuken aan de Slievensestraat in Someren. Na zijn verhuizing naar Veghel en die van mij naar Weert, ging ook dit contact grotendeels verloren. Ik herinner me echter nog goed hoe we samen de Amsterdamse Ommegang wandelden en ook het etentje bij de Hoppenhof in Geldrop.

Zo mijmerende kom ik bij de Eglise Saint Germaine en steek ik een kaars op voor iedereen die hiervoor door mijn herinneringen ging. Maar ook een kaarsje voor mijn moeder en vader Piet, die altijd goed voor mij zorgden, maar waarvoor ik de waardering misschien te weinig heb laten blijken. Ook voor mijn vader Henk die ik maar zo kort als vader heb gekend.

In Cordon bezoek ik de kathedraal, er worden op dat moment een aantal jonge kinderen gezegend of gedoopt door een priester, het is een hele informele gebeurtenis. Op het plein staat een beeldengroep die d'Artagnan en de drie musketiers moet voorstellen uit de roman die zich hier afspeelde.

De dag verloopt zoals ik hem beleef. Het is nu 12 uur en ik zit met een zak druiven even uit te rusten in de zon op een bankje aan de Blaise. Ik wil door naar Montréal, nog 17 km. Bij Larresingle laat ik me niet verleiden om daar te overnachten, maar neem wel

een korte pauze om iets te eten. Er dreigt even regen, maar dat gaat vlug over.

Ik kom bij de oude brug, die omstreeks 1254 speciaal voor pelgrims is gebouwd door het aartsbisdom van Santiago. Er staat een camper geparkeerd en even komt de gedachte bij mij op om heet water te vragen voor koffie, maar ik ga toch maar door. Ik wandel langs een hoge bomen rij, als het begint te regenen, maar de bomen vangen nagenoeg alles op. Als ik bij het einde van de rij komt schijnt de zon weer. Ik passeer de kerk van Routges, die staat midden tussen de wijngaarden. Later lees ik dat die kerk 2 ingangen heeft: een voor rechtschapen lieden en een voor mensen van bijzonder laag aanzien. Zo benadrukten ze dat in de middeleeuwen.

Uiteindelijk bereik ik het bordje Montréal du Gers en daar begint het weer te regenen. Even schuil ik bij een oude wasplaats, maar ik wil zo vlug mogelijk door naar mijn slaapplek. Ik trek de poncho aan en ga door de regen verder. Bij een kerkhof krijg ik een tweede kans om te schuilen, maar ook hier ga ik door. Even later wordt dat afgestraft, want het houdt nu op met zachtjes regenen. Ben blij dat ik de kerk bereik, maar van het plein waar volgens de gids alles is wat een wandelaar zich kan wensen, krijg ik niets mee.

Doorweekt kom ik aan bij 'Le Relais Saint Jacques', de ontvangst is een beetje afstandelijk omdat ik niet heb gereserveerd. Maar er is nog plaats, ik krijg zelfs een bed in een 2 persoonskamer. Hopelijk staan die vuile glazen op de bar er nog maar net! De douche is goed, maar er is helaas geen internet en hoe de maaltijd is, zal ik vanavond wel zien. Dat is echter een verkeerde inschatting. Het blijkt een goed verzorgde maaltijd te zijn, maar omdat ik niet had gereserveerd en de vrouw er alleen voor staat, is ze een beetje ontdaan door mijn komst. 's Avonds staat ze om 23 uur nog af te wassen en 's morgens om 07.00 uur staat het ontbijt alweer gereed.

19 september

Na het ontbijt ga ik direct weer op pad. Ik zie een fazant die zich schuil houdt, in de buurt hoor ik regelmatig de schoten. De vraag is of de vogel dit seizoen de braadpan zal ontlopen?

Het loopt al gelijk erg prettig deze morgen, met vrijliggende paden langs de velden. Regelmatig tref ik ook een stukje bos en daarna gaat de route hoofdzakelijk via een oud spoortracé.

Bij Lamothe begint het te druppen en of het zo moet zijn, er is een picknickplaats onder een afdak. Daar eet ik eerst de druiven op die nog over zijn van gisteren en doe dan rustig de hoes om mijn rugzak. Voor de zekerheid doe ik ook de poncho om. Nog geen 5 minuten later schijnt de zon weer volop en krijg ik het warm onder de poncho.

Er volgt weer een schitterend stuk over het traject van de oude spoorbaan. Soms waan ik me in een regenwoud. De vogels fluiten het hoogste lied en af en toe hoor ik ook het krijsen van een gaai of een ekster. Terwijl ik zo met de gedachte loop wat het toch mooi zou zijn als hier ook een bankje zou staan, gaat mijn wens na een paar honderd meter al in vervulling. Nu gaat de poncho uit en blijf ik nog even genieten van het gezang van de vogels.

Bij de kathedraal in de plaats Éauze zie ik dat er een internetverbinding is bij een restaurant. Daar kan ik mijn foto's kwijt op Picasa en mijn blogs verwerken.

Ondertussen gebruik ik een omelet met een glaasje wijn. Net als ik weg wil gaan, zie ik dat Andreas ook binnen zit. Nog geen vijf minuten geleden las ik op zijn blog dat hij in Condom zou zijn gearriveerd. Problemen met de benen hadden hem doen besluiten om vandaag een alternatieve verplaatsing te doen. Zelf wil ik echter nog door, het liefst tot Nogaro. Maar net als ik de plaats verlaat begint het weer te regenen. Gelukkig sta ik bij een schuur en wacht de bui daar af. Ik besluit om Manciet als einddoel te kiezen. In een plaatselijk hotel neem ik een biertje en ga tussen de wijngaarden door naar gîte d'étape du Haget. Er is nog één plaats voor me vrij. Ik heb geluk, alleen is het vreemd dat er al een rugzak bij het vrije bed staat. Ik hoop niet dat het op problemen stuit zo meteen. Ik wacht wel af.

Wat ik ook merk is dat er hier veel muggen zijn, zou dat door de paarden komen? Voor de zekerheid rits ik de pijpen aan mijn broek en doe een paar sokken aan. Een muggenmiddel heb ik niet, of zou citroenafwasmiddel ook helpen?

20 september

Vanochtend ben ik als eerste wakker, sta ook meteen op en zet koffie. Al snel komen ook de anderen om te ontbijten.

Het weer ziet er goed uit, er hangt een beetje nevel. Dat geeft altijd leuke effecten op de planten en bloemen. Helemaal onverwacht kom ik bij een

voormalige hospitaalkerk midden in een klein bos, de nevel begint nu op te trekken. De markeerders van dit stuk zijn waarschijnlijk van mening geweest dat er ook blinden op de route zouden wandelen, want de markering is veel te groot en slordig aangebracht. Een cursus markeren zou zeker op zijn plaats zijn, maar fout lopen is hier zeker niet aan de orde.

Rond 9 uur ben ik al bij de plaats Nogaro, waar ik op een terras van een café mijn blog en foto's over de afgelopen twee dagen kan verzenden. Het belooft een heerlijke dag te worden en tegen 10 uur ga ik weer aan de wandel. Wegens herstelwerkzaamheden is de kerk van Saint Nicolas gesloten, zodoende kan ik alleen mijn indruk over het heiligdom vanaf de buitenzijde bepalen en die wijkt niet veel af van andere kerken in deze omgeving. Voorbij het dorp passeer ik eerst twee watertorens en daarna wandel ik door een groot bos. In de gids staat dat hier al zeedennen groeien en dat deze bomen in de Landes, dat verderop aan de Atlantische kust ligt, het grootste aaneengesloten bosgebied van Frankrijk vormen.

Ik tref ook foto's langs de weg van een weggelopen hond. Ik maak een foto van het beestje voor het geval ik hem onverwacht ergens zou treffen. Ik herinner me dat een Duitse wandelaarster die op de terugweg was een soortgelijke hond had, maar de datum klopt niet. Ik weet maar al te goed hoe het

voelt als je je huisdier kwijt bent.

Terwijl ik zo door het bos loop en opnieuw geniet van het vogelgezag, bedenk ik dat de romantiek van het druivenplukken totaal is verdwenen. Vroeger zag je druivenplukkers en pluksters, die de manden vulden bij de wijngaard en 's avonds na gedane arbeid gezellig een feestje bouwden met een goed glas wijn. Dat kun je nu wel vergeten. De druiven worden gerooid door tractoren op hoge wielen. Machinaal worden de druiven van de planten gerukt en in grote containers naar de wijnfabriek gebracht. Daar rest alleen nog lopende band werk, voordat ze als wijn de fabriek weer verlaten. Het verschilt niet veel met onze suikerfabrieken.

Als ik in Lanne-Soubiran het kerkje passeer, belt Conny. Ze vertelt dat ze vlak voor haar examens staat. Ik hoop met haar dat het lukt om voor deze twee schriftelijke examens te slagen. Je wordt niet zomaar pedicure. Een kaarsje opsteken lukt op dat moment niet, maar ik wens haar veel succes.

Ik kies verderop voor een doorsteek via Arblade-le-Bas, om daar eventueel in een gîte te overnachten. Op de weg daar naartoe heeft iemand allerlei bankjes in elkaar getimmerd. Op een van die bankjes bij een kruising gebruik ik mijn lunch en wordt daarbij gadedeslagen door een hagedis. Ik gooi allerlei lekkers voor zijn holletje, maar hij komt niet naar buiten. Wel zie ik steeds zijn snuitje om te kijken of ik er nog ben. Ik laat hem verder met rust en zet mijn tocht voort.

lets verderop, bij de plaats Arblade-le-Bas, besluit ik om toch maar door te wandelen. Ik vind er wel een heerlijk plekje in de schaduw. Prima voor een kort middagdutje.

Als ik na een klein uurtje weer verder ga, merk ik dat de zon nu

in alle hevigheid aanwezig is. Er is geen schaduw op deze weg, dus maar even op de tanden bijten. Als ik de plaats Barcelonne du Gers bereik, tref ik op het plein Alexis en nog twee Franse pelgrims die ik de afgelopen dagen regelmatig gezien heb.

Ik wandel door naar Aire sur l'Adour, waar ik een overnachting boek in hotel le Paix, een plek waar ik drie jaar terug ook heb overnacht. In de aantekeningen zie ik de aantekening 'sober' staan, maar gezellig met een kleine keuken. Nu is dat nog hetzelfde, maar er is internet bijgekomen en dat is voor mij ook een pluspunt.

Ik wandel nog even naar de kerk waar ze zo vriendelijk zijn om een stempel te voorschijn te halen. Mijn rondgang door de plaats op zoek naar een afritsbroek en sokken maat 46/47 of schoenen in die maat levert niets op. Alles eindigt hier bij maat 45. Maar om de hele dag in een lange broek te wandelen is niet aantrekkelijk. Hopelijk slaag ik daarvoor wel in St. Jean Pied de Port, waar ik een rustdag wil houden.

Ik wandel ook nog even naar de andere Pelgrimsherberg en zie daar twee van de drie dames die ik de afgelopen periode vele malen heb gezien en ook Henri en zijn maat zijn hier. Van hen verneem ik dat Corriene een dag voor ons uit wandelt, ze hebben dat gezien in berichtjes in kerken waar ze binnen zijn geweest. Minnie is vanuit Moissac terug naar huis gegaan, ze kon maar 8 dagen wandelen en had bovendien last van haar knie. Arlette moet nu ook afbreken wegens een ontstoken scheenbeen, dus worden de anderen nu opgevangen door Henri. Als ik hen vertel dat ik maar niet kan slagen om een nieuwe broek te kopen en dat er een flink gat in mijn huidige broek zit, biedt zij meteen aan om mijn broek te maken. Dus even later zit ik rustig te wachten, terwijl zij handig met naald en draad bezig is. Alle naden krijgen nu een extra versteviging.

*Vrije bewerking door Ad van Asten
Naar een weblogverslag van
-Theo Tromp- (wordt vervolgd)*

